

XXI TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js22 ,19-23)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand Sebnale, kuninga kojaülemale ja õukonnapealikule: “Ma tõukan sind alla su ametist, ja su kõrgest seisusest paiskan ma su põrmu. Ning sellel päeval ma kutsun oma sulase Eljakimi, Hilkja poja. Ma panen talle selga sinu kuue ja võotan tema niuded sinu vööga. Ja ma annan sinu ameti tema kätte ning tõstan ta isandaks Jeruusalemma elanike ja juuda koja üle. Ja ma panen Taaveti koja võtme tema õlale, nii et kui tema avab, siis keegi ei sule, ja kui tema suleb, siis keegi ei ava! Mina lõon tema nagu varna seina – kindlasse kohta, ning tema saab aujärjeks oma isa soole.”

See on Jumala Sõna.

Vastulaul (Ps138 ,1-2. 3-5. 7e-8 R: 1b) 1-2. 3.6. 7.8. R:3a)

R: Issand, sinu heldus kestab igavesti.

Ma tänan sind kogu südamest,
inglite ees ma laulan ja mängin sinule.
Sinu templi poole ma langen silmili
ja kiidan kõrgeks su nime sinu helduse ja ustavuse pärast.

R:

Sest kõrgeks üle kõige
oled sa tõstnud oma nime ja töötuse.
Kui ma sinu poole hüüdsin, sa võtsid mind kuulda,
ja rohkendasid mu hingejõu.

R:

Tõesti, Issand on kõrge ja näeb madalat,
aga kõrgi ta tunneb ära juba kaugelt.
Issand, sinu heldus kestab igavesti,
ära jäta oma kätetööd.

R:

(Teine lugemine Ro11 ,33-36)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, kui suur on küll Jumala rikkuse sügavus, kui ääretu tema tarkus. Kui uurimatud on tema kohtumõistmised ja äramõistetamatud tema teed! Jah, kes küll on lugenud Issanda mõtteid, ja kes suudaks olla tema nõuandja? Või kes on talle midagi enne andnud, et tema peaks tagasi maksma? Jah. Temast ja Tema läbi ja Temas on kõik loodu. Temale olgu au ikka ja igavesti. Aamen.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 16,18)

Halleluuja. Sina oled Peetrus, ja sellele kaljule rajan ma oma kiriku, ning surmavalla väravad ei võida seda ära. Halleluuja.

(Evangeelium Mt16 ,13-20)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Jeesus tuli Filippuse Kaisarea aladele, küsis ta oma jüngritelt: “Kelleks inimesed mind, Inimesepoega, peavad?” Ja nemad vastasid: “Mõned peavad sind Ristijaks Johanneseks, teised Eelijaks, mõned aga Jeremiaks või mõneks teiseks prohvetiks.”

Siis küsis ta nende käest: “Aga teie, kelleks teie mind peate?” Siimon Peetrus vastas: “Sina oled Messias, elava Jumala Poeg.” Jeesus kostis talle: “Õnnis oled sina, Siimon Joonas poeg, sest seda pole sulle ilmutanud ei liha ega veri, vaid minu Isa, kes on Taevas! Ja mina ütlen sulle: sina oled Peetrus (see on Kalju), ja sellele kaljule rajan ma oma kiriku, ja surmavalla väravad ei võida seda ära. Mina annan sulle taevariigi võtmed, ja mida sa iganes maa peal seod, see on taevas seotud, ja mida sa maa peal lahti päästad, see on taevas lahti päästetud.” Siis keelas ta oma jüngreid kellelegi rääkimast, et tema ongi Messias.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord luges ilmikjutlustaja ühe vabakiriku teenistusel piiblist: “Hoiduge variseride ja saduseride haputaignast!” (Mt 16,6). Väikese pausi järel pani ta piibli kinni, ning hakkas seda kirjakohta seletama. “Jah, õndsameelsed vennad ja kallimeelsed õed, tänapäeval ei saa sa õiget leiba enam mitte kusagilt. Igasugust keemiat panevad sisse, ja siis pole leival enam ei lõhna

ega maitset. Aga vaat' kui minu ema omal ajal ise juuretisest leiba tegi, see oli hoopis midagi muud – missugune lõhn, missugune maitse!...”

Nojah, piiblitekstis mainiti haputainast tõepoolest, kuid paraku hoopis teises kontekstis. Jeesus hoiatas oma jüngreid, et nad ei järgiks variseride ja saduseride käitumismudelit, ei võtaks üle nende silmakirjalikkust. Selle ilmikjutlustaja käitumine annab aga tunnistust sellest, kuidas käib meie aju vahel pühakirjast kuulduga ümber. Üks sõna võib elustada tunded ja mälestused ning kanda meid magusate lapsepõlvemeenutuste maale, selle asemel et me keskenduksime Jumalasõna õpetlikule osale. Aga vaja oleks just seda!

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänases evangeeliumis küsib Jeesus oma jüngritelt, kelleks nemad teda peavad. Aga tegelikult esitas Jeesus kaks küsimust: “Kelleks inimesed mind, Inimesepoega, peavad?” ning: “Aga teie, kelleks teie mind peate?” Mis esimesse küsimusse puutub, olid jüngrid kohe agarasti valmis kõiki kuulujutte edasi rääkima. Kui aga küsiti, kelleks nad ise teda peavad, siis oli enamikul neist järsku suu vett täis. Siimon oli ainus, kes julges avaldada päris oma arvamust, ning tema julgus ja iseseisvus leidsid tunnistust. “...sina oled Peetrus (see on Kalju), ja sellele kaljule rajan ma oma kiriku, ja surmavalla väravad ei võida seda ära,” ütles Jeesus talle – see tähendab ka, et oma arvamus ja julgus seda välja öelda on kristluse aluskivi igas inimeses.

Muidugi ei tohi unustada, et sedasama Peetrust nimetas Jeesus ainult veidi hiljem saatanaks, kes peab temast taganema – siis, kui äsja kaljuks ja kiriku aluskiviks nimetatu üritas Jeesust veenda tema missioonist loobuma. Kuidas nii – ka siin avaldas Peetrus ju julgusti oma arvamust! Jah tõepoolest, ning just see viitabki tõsiasjale, et inimese usku ei saa hinnata ainult ühe hetke ja sõnavõtu põhjal. Alles tema seisukohtade ja käitumise kogusumma loob tervikpildi tema “usuhoonest”, alates nurgakivist kuni katuseharjani. Just seetõttu ei loobunud Jeesus plaanist rajada oma kirik Peetruse kaljule.

Inimese ekslikkust ei pea häbenema. Miski peab paika ja milleski eksitakse, kuid kui hea tahtega inimesel on julgust ja valmisolekut oma vigadest õppida, ei jäeta teda igavesti surmavalla võimusse. Peetrus ei läinud Jeesuse kiidusõnade peale uhkust täis, ega solvunud tema manitsusi kuuldes. Ta jäi kurvaks, kui ei suutnud alati Jumala tahtmist ära aimata, kuid kogus end ja tegi kõik, et temale usaldatud ülesanne täita.

Armsad õed ja vennad, evangeeliumist võib ka nii aru saada, et taevariigi võtit ei antud mitte ainult

Peetrusele, vaid selle peab ära teenima igäüks, kellele ta taevaukse avab. See on ju ka meie eneste otsustada, kuidas me käitume, missuguste põhimõtete järgi – kas julgelt ja ettevaatavalt või aralt ja vastutusest kõrvale hiilides. Samas ei tohi me olla teiste inimeste suhtes pealetükkivad: igäüks peab ise vaeva nägema ja oma selguse leidma, oma taevavõtme ära teenima. Usuküsimustes on teistele inimestele meeldida püüdmise pahatihti kurjast.

Peetrus tegi küll vahepeal “omaenese tarkusest” justkui kõike valesti – astus Keetsemani aias Jeesuse kaitseks välja ning raius maha ülempreestri sulase kõrva, mille Jeesus samas jälle terveks tegi; töötas oma õpetaja eest surma minna, kuid salgas teda kolm korda. Oma elu lõpus oli ta aga kõigist oma vigadest õppinud ja viis täide oma lubadused. Selle poole peaksime püüdlema ka meie. Amen.